

RUTH WARE

NAINEN

HUONEESSA

11

Suomentanut Antti Saarilahti

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos *The Woman in Suite II*

William Shakespearen sitaatit sivuilla 62–63, 66, 81 ja 161 suomentanut Yrjö Jylhä

Copyright © Ruth Ware, 2025

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-49982-4

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Kaikille jotka halusivat lisää

Unessani olin loukussa. Minut oli lukittu selliin syvälle veden alle, missä kukaan ei voinut kuulla huutojani.

Pakotietä ei ollut: saatoin vain juosta pienen huoneen puolelta toiselle, raapia lukittua ovea kynsilläni ja riuhtaista auki oranssit nailonverhot, joiden takana oli ikkunan sijaan pelkkä muovipaneeli kuin julmana kepposena.

Etsin epätoivoisesti mitä tahansa, millä päästä pois vankilastani – laudanpätkeä, jolla kangeta ovi auki, tai jotain raskasta, millä murskata lukko. Huoneessa ei kuitenkaan ollut muuta kuin seinään kiinni pultattu metallivuode ja lattialla lojuva kuminen tarjotin.

Ovi sopi aukkoon kuin nakutettu niin etteivät sormeni löytäneet mistään pienintäkään rakoa. Lattianrajassakaan ei ollut aukkoa, josta kurkistaa tai huutaa toiselle puolelle.

Ja kun raavin armotonta muoviva kynnnet rikki ja verillä, tajusin, etten todellakaan pääsisi pois. Olin auttamattomasti ansassa, ja tieto siitä oli melkein musertaa minut.

Kun heräsin, helpotus oli sanoin kuvaamaton. Makasin vuoteessa silmät kiinni ja tunsin sydämeni jyskeen ja veren kohinan korvissani. Se oli ollut pelkkä uni – sama paha uni, jonka olin nähnyt lukemattomia kertoja. Pelkkä typerä painajainen, toistuvasti pintaan pulpahteleva muisto kauhuista, joita olin kauan

sitten päässyt pakoon. Olin turvassa kotona, missä kukaan ei voisi satuttaa minua.

Paitsi että... olinko sittenkään? Vaistosin jo ennen kuin avasin silmäni, että jokin oli vialla. En ollut mukavassa sängyssäni kotona, aviomies vierelläni ja pienet taaperonjalat painautuneina vatsaani vasten. Olin yksin ohuella ja kovalla patjalla, ja selkääni ja lonkkaani särki. Äänetkin olivat pielessä – ei kuulunut vanhan ilmastointilaitteemme tuttua räminää, ei autojen äänitorvia eikä sireenien ulvontaa New Yorkin yössä.

Ei, täällä kuului vain ovien kolahtelua, askelten töminää, vihaisen miesten huutoja.

”Jollet nyt rauhoitu...”, minä kuulin, mutta lopusta en saanut selvää.

Sykkeeni alkoi taas kiihtyä. Nousin istumaan ja avasin silmäni kauhunsekaisin tuntein, kun edellispäivän tapahtumat vyöryivät takaisin mieleeni. Huoneessa ei ollut valeikkunaa, ei vaaleanruskeaa paneelia nailonverhojen takana. Eikä ovi ollut muoviva. Mutta ovi siellä kyllä oli, metallinen ovi, ja se oli teljetty. Erittäin visusti lukossa.

En ollutkaan nähnyt vain unta. Olin loukussa. Minut oli lukittu selliin. Eikä minulla ollut aavistustakaan, miten päästä pois.

ENSIMMÄINEN OSA

1

Kun astuin makuuhuoneeseen, vetäisin terävästi henkeä. Huone oli kuin pommin jäljiltä. Vetolaatikoita oli myllätty sekaisin, peitto ja tyynyt lojuivat lattialla, pieni sivupöytä oli sängyn päällä ylösalaisin, ja tuolit olivat hajan hajan kuin keilat, jotka joku oli onnistuneesti kaatanut. Kaikkialla lojui vaatteita – lattialla, yöpöydällä, maton peittona niin että sitä tuskin näkyi niiden alta. Niitä roikkui jopa ikkunan kaihtimista. Koko sotkun keskellä oli Delilah, vanha juovikas kissarouvani. Se peseytyi tyyneästi, allaan sekainen vaateröykkiö, joka oli vielä pari tuntia sitten ollut siististi laskostettu pino puhdasta pyykkiä.

Oli vain kaksi mahdollista selitystä. Yksi: asunnossani oli käynyt yön aikana murtovaras, joka oli etsinyt jotain pelottavan määrätietoisesti. Kaksi: Judah oli antanut poikien pukeutua itse kouluun, ja tässä oli lopputulos. Tiesin melko varmasti, kumpi oli oikea vastaus.

Huokaisin, nostin tuolit pystyyn, noukin Teddyn nokkamukin hänen pinnasänkynsä alta ja hätistin Delilahin pois rypistyneen pyykkipinon päältä. Sitten aloin tunkea Elin vaatteita takaisin lipastoon. Matolla lojuvassa pikku hupparissa luki *Olet ärjyhyvä!*, mitä täydensi applikoitu kuva ärjäisevästä

dinosauruksesta. Miksei aikuisten vaatteissa ollut sellaisia rohkaisuja? Joinain päivinä minäkin olisin halunnut kuulla hymyilevän Tyrannosaurus rexin sanovan, että se uskoi minuun, ja tänään oli juuri sellainen päivä.

”Miten haastattelu sujui?” Judah otti kuulokkeet korviltaan ja nosti katseensa kannettavasta, kun laskin nokkamukin keittiötasolle. Ilahdun aina kun astun asuntomme olohuoneeseen: se meidät alun perin saikin ostamaan paikan. Se on pitkä, melkein koko asunnon levyinen, lattia on tummaa, kiillotettua parkettia, ja korkeista ikkunoista on näkymä naapureiden kattojen yli. Tänään se oli täynnä matalalta loistavaa syysauringon paistetta ja valonsäteissä kimmeltäviä pölyhiukkasia.

Muista kahdesta huoneesta toisen olimme säilyttäneet makuuhuoneena, mutta toisesta oli tehty työhuone, joka toimi tarvittaessa myös vierashuoneena. Mutta sitten olin tullut raskaaksi, ja työhuoneesta oli tullut ensin vauvanhuone ja myöhemmin kahden pikkupojan huone. Nyt me teimme töitä – tai no, Judah teki – lähinnä keittiönpöydän ääressä pienessä olohuoneesta erotussa alkovissa.

Saapuessani kotiin hän oli ollut keskittynyt Zoom-videopuheluun, mutta nyt hän näytti siltä, ettei pannut häiriötä lainkaan pahakseen. Pudistin päätäni.

”Ihan OK, mutta en usko, että saan sitä hommaa. Minua haastatellut tyttö oli tosi mukava, mutta hän sanoi, että olen ylikoulutettu. Hän sanoi sen kahdesti.”

”Toisin sanoen he eivät usko, että heillä on varaa sinuun”, Judah sanoi kohauttaen olkiaan. Hän työnsi lukulasit ylös otsalleen. ”Sanoinhan, että sinun kannattaisi tähdätä korkeammalle.”

”Helppohan niin on sanoa, mutta olen ollut poissa työmarkkinoilta aika pitkään.” Yritin olla kuulostamatta ärtyneeltä, mutten

ollut varma, onnistuinko. Helppohan Judahin oli puhua – hän oli saanut mukavan vakituisen työpaikan, vieläpä *The New York Timesista*, juuri ennen kuin pandemia iski. Se oli journalismin alalla käytännössä lottovoitto – ja se, että hän tiedosti asian, ei todellakaan saanut minua lopettamaan urapolkujemme vertailua. ”Jude, vakituisia paikkoja on vaikea löytää, varsinkin jos ansio-
luettelossa on viiden vuoden aukko.”

”Tiedän”, Judah vastasi. Hän nousi seisomaan, käveli luokseni ja syleili minua. ”Tiedän kyllä. Anteeksi – en yritä väittää, että työpaikat vain odottavat löytäjänsä siellä jossain, minusta sinä vain... et aina arvosta itseäsi tarpeeksi.”

”Arvostan itseäni ihan riittävästi, usko pois. Mutta Elin syntymän jälkeen en ole juurikaan ollut töissä, ja se on monille iso varoitusmerkki.”

Eli ei ollut varsinaisesti ollut pandemiavauva, mutta hän oli syntynyt juuri ennen sen puhkeamista. Olin ottanut kaiken irti ainokaisen kirjani menestyksestä. Se oli nimeltään *Synkät vedet*, ja se kertoi painajaismaisesta kokemuksestani risteilyalus *Auroralla* Norjan vuonoissa. Judah oli juuri saanut vakituisen paikkansa *The New York Timesilla*. Olimme ostaneet asunnon trendikäältä Tribecan alueelta Manhattanilla kirjani ennakkomaksun ja Judahin tuoreen palkan turvin. Seuraava askel oli tietenkin ollut lapsen yrittäminen.

Jostain syystä, ehkä siksi että siitä puhutaan aina yrittämisenä, olin olettanut raskaaksi tulemisessa menevän kuukausia tai pari-kin vuotta. Tosiasiassa Eli oli ilmoittanut itsestään nopeammin kuin kumpikaan meistä oli odottanut, ja vastasyntyneestä huolehtiminen oli järisyttänyt elämäämme moukarin lailla. Tuntui mahdottomalta, että niin pikkuruinen ihminen saattoi aiheuttaa niin valtavaa tuhoa kahden ihmisen rauhallisessa elämässä, ja koska minä olin viiden ja puolen tuhannen kilometrin päässä

kotimaastani ja äidistäni, minuun se oli iskenyt erityisen kovaa. Jonkin aikaa elämä oli ollut jokseenkin karua: mielenterveyteni tuntui luisuneen johonkin mustaan aukkoon, vanhat lääkkeeni eivät oikeastaan enää toimineet, kun taas uudet toivat mukanaan odottamattomia sivuvaikutuksia ja annostuksen aiheuttamia komplikaatioita. Yhdessä me saimme kuitenkin elämän takaisin raiteilleen. Hormonitsunami laantui. Eli löysi säännöllisen päivärytmin. Judah ja minä saimme asiat toimimaan, ja minä löysin yhdistelmän masennuslääkkeitä, jotka pitivät minut pinnalla. Ja sitten, juuri kun olin harkitsemassa lapsenvahdin palkkaamista ja töihin palaamista, iski pandemia.

Vaikken koskaan myöntäisi sitä kenellekään, tavallaan olin siitä iloinen. Totta kai se oli rankkaakin – olimme eristyksissä, ja olin huolissani äidistäni, joka asui kaukana ”ruttosaarella”, kuten *The Guardian* Britanniaa kutsui. Mutta se myös pelasti minut pulasta. Koska koulut ja päiväkodit olivat kiinni, sain Elin kanssa kaksi ihanaa vuotta kotona vailla realistista mahdollisuutta löytää täyspäiväistä työtä – ja kun Teddy astui kuvioihin, kello nollattiin ja olin taas vauvalandiassa, vaikkakin minulla oli sillä kertaa apunani parempi lääkitys ja parempi käsitys siitä, miten kaikki toimi.

Nyt elämä oli kuitenkin jatkunut samaa rataa jo kuusi vuotta. Eli oli esikoulussa ja Teddy oli juuri aloittanut päiväkodissa. Kirjani ennakkomaksu oli uponnut arjen elinkustannuksiin. Judah ja minä olimme yhtä mieltä, että minun oli aika palata sorvin ääreen.

Ongelma oli vain siinä, että sorvin löytäminen oli osoittautunut hankalaksi.

Olin tehnyt freelancehommia ihan kohtuullisesti – joitakin Yhdysvalloissa, joitakin entisille pomoille ja yhteistyökumppaneille Isossa-Britanniassa – mutta minulla oli kiikarissani vakiuinen työpaikka eläkemaksuineen ja työterveyshuoltoineen.

Ainakin olin nyt Yhdysvaltain kansalainen, mikä loi turvallisuuden tuntua. Synnytyksen jälkeisen ahdistuksen syövereissä olin nähnyt toistuvia hikisiä painajaisia siitä, että oleskelulupani oli umpeutunut ja maahanmuuttoviranomaiset tulivat jyskyttämään kotioveamme. Pelko siitä oli kalvanut minua, vaikka Judah oli miten rauhoitellut, että Yhdysvaltain kansalaisen vaimoa ja kahden lapsen äitiä ei karkotettaisi maasta. Mutta vaikka minulla oli nyt kallisarvoinen jenkkipassini, tiedostin edelleen olevani todellisessa pulassa, jos Judahille tapahtuisi jotakin. Sairausvakuutuksemme, asuntolainamme takaisinmaksut ja koko elämämme täällä riippuivat hänen työstään. En pitänyt siitä, eikä siinä ollut kyse vain minusta: en halunnut sitä myöskään Judahin tähden. En halunnut, että vastuu koko pikku perheemme elatuksesta oli hänen harteillaan.

Rutistin häntä tiukemmin ja nojasin otsaani hetken hänen leveää rintakehäänsä vasten. Sitten suoristauduin ja hymyilin.

”Hei, ei se mitään. Kyllä jotain ilmaantuu – täytyy vain yrittää tarpeeksi monta kertaa, vai mitä?”

”Niin juuri.” Judah sipaisi hiukset kasvoiltani ja hymyili minulle. ”Siis kyllähän tämä *Timesin* työkin tuntui minusta ihan utopistiselta ennen kuin sain sen. Olet loistava kirjoittaja, ja sinulla on todella vaikuttava ansioluettelo. Kyllä sinä jotain saat ennen pitkää. Ja sillä välin voit pitää yllä taitojasi, jatkaa freelancejuttujen kirjoittelua. Olen varma, että lopulta oikea ovi aukeaa.”

”Rakastan sinua, Judah Lewis”, sanoin. Ja tarkoitin sitä, koko sydämestäni.

”Minäkin rakastan sinua, Laura Blacklock”, hän vastasi hymyillen vinoa hymyään, joka aina hurmasi minut. Katsoimme toisiamme silmiin pitkän tovin. Ajattelin jälleen, varmaan tuhanetta kertaa, kuinka onnekas olinkaan – kun kumppaninani oli

tämä mies, jota rakastin ja joka sai sykkeeni yhä kiihtymään vielä kymmenen vuoden ja kahden lapsen jälkeenkin. Ja kun sain asua tässä kauniissa kodissa, josta kumpikaan meistä ei vuosikymmen sitten olisi uskaltanut unelmoidakaan. Elämäni olisi voinut päättyä vetiseen hautaan Norjassa. Se oli ollut hilkulla. Jokainen päivä sen jälkeen oli ollut lahja, josta olin jatkuvasti kiitollinen.

Judahin työkoneesta kuului kilahdus, joka sai meidät irrottautumaan toisistamme, vaikka hymyilimme yhä.

”Anteeksi”, Judah sanoi. ”Tuo oli kalenterimuistutus. Minulla on tiimipuhelu puolelta.”

”Täytyyhän se elanto jotenkin ansaita”, sanoin. Nähdessäni postipinon pöydällä lisäsin: ”Ai niin, toin postin. Sinulle on pari pakettia. Toisessa on varmaan ne tilaamasi paidat.”

Judah nyökkäsi ja alkoi lajitella roskapostia, paketteja ja laskuja, kunnes pysähtyi ja voihkaisi kädessään paksu kohokuvioitu kirjekuori. Hän viskasi sen minulle.

”Taitaa olla taas jokin hääkutsu. Hämmästyttävää, että sinulla on vielä sinkkuystäviä. Kuka se on tällä kertaa?”

Katselin kuorta otsa rypyssä. Se kyllä näytti kovasti hääkutsulta: jäykkää ja kallista kermanväristä paperia. Postileima oli Euroopasta muttei Isosta-Britanniasta. Itse asiassa en ollut varma, mikä maa oli kyseessä. Leimassa luki *Helvetia*, mikä kuulosti etäisesti skandinaaviselta muttei ollut mikään valtio tai valuutta, jonka olisin osannut päätellä. Kuoreen oli kirjoitettu käsin *Mme Laura Blacklock* paksulla mustalla musteella ja kauniilla käsialalla.

No, arvoitus oli ratkaistavissa vain yhdellä tavalla.

Repäisin kuoren auki ja sävähdin hiukan saadessani paperihaavan kuoren terävästä reunasta. Vedin kortin esiin ja imin verta sormestani samalla kun luin.

Marcus Leidmannilla ja Leidmann-konsernilla
on ilo kutsua teidät
Mme Laura Blacklock
Le Grand Hôtel du Lacin avajaisiin lehdistölle osoitteessa
Saint-Cergue les Bains
Genevejärvi
Sveitsi
maanantaista 4.II. torstaihin 7.II.
RSVP press@theleidmannngroup.ch

Kääntöpuolella luki sama ranskaksi, ja kummankin tekstin alapuolella oli pieni QR-koodi sekä selite *lisätietoa / plus d'informations*.

Judah epäilemättä huomasi jotakin ilmeessäni, en tiedä mitä, koska heti kun olin saanut kortin luettua, hän katsoi minuun uteliaasti.

”Eikö se ollutkaan hääkutsu?”

”Ei. Lehdistöjuttuja itse asiassa.” Ojensin kortin hänelle, ja luettuaan sen hän napautti ylhäällä olevaa nimeä.

”Olen kuullut hänestä. Marcus Leidmann. Hän on Leidmann-konsernin toimitusjohtaja. Tiedätkö yhtiön?”

Otin kortin takaisin ja pudistin päätäni. ”Onko se jokin matkailualan yritys?”

”Se on tyyliin kaikkea – vähän kuin pienempi versio Tata Steelistä. He aloittivat raskaasta tuotantoteollisuudesta mutta laajensivat sitten kaikkeen mahdolliseen rautateistä viestintäliikenteeseen – mutta en tiennyt, että heillä on hotellejakin. Sen täytyy olla uusi aluevaltaus.”

Kohautin olkiani. ”Nyt on varmaan hyvä aika laajentaa matkailualalle. Moni yrityshän meni konkurssiin pandemian aikana, ja fiksua sijoittajaa iskee kai silloin kun hinnat

ovat pohjalukemissa. No, kiva tilaisuus jollekulle päästä tämän Marcus-tyypin kestittäväksi.”

Nappasin kortin Judahin hyppysistä ja olin aikeissa viskata sen roskakoriin, kun hän pysäytti minut.

”Hei, mitä sinä teet? Kiva tilaisuus sinulle, jos haluat tarttua siihen.”

Minä nauroin.

”Judah, en minä voi mennä Sveitsiin! Kuka veisi pojat kouluun? Kuka hakisi heidät?”

”Öh... minä?” Judah sanoi näyttäen hieman loukkaantuneelta. ”Niin kuin tein tänäkin aamuna, kun sinä olit haastattelussasi, jos satut muistamaan. Me kaikki selvisimme hengissä.”

Avasin suuni aikeenani tokaista, että poikien huone oli näyttänyt sotatantereelta tämän yhden ainoan aamun jäljiltä, mutta sitten muutin mieleni. En halunnut olla niitä naisia, jotka nalkuttavat aina kun mies tekee jotain vähän eri tavalla kuin he olisivat itse tehneet. Ja oli luultavasti ihan hyväkin, että pojille oli annettu aamuvalmisteluissa vähän enemmän vastuuta. Sääli vain, että he olivat samalla tuhonneet huoneensa.

”Mutta miksi muka lähtisin?” sanoin sen sijaan vaihtaen taktiikkaa. ”Ei minulla ole toimeksiantoa kirjoittaa tästä. Siis ilmainen lomahan on ihan kiva juttu, mutta en ole edes varma, onko se todella ilmainen. Joutuisin varmaankin maksamaan omat lentoni.”

”Ensinnäkin”, Judah sanoi laskien vastaväitteitä sormillaan, ”olet puhunut tyyliin kaksi vuotta, että haluat nähdä äitisi. Vaikka joutuisit maksamaan lennot itse, tämä olisi verovähennyskelpoinen matka Eurooppaan, mikä on jo jotain sekin. Toiseksi, se paikka todennäköisesti kuhisee matkailukirjoittajia ja -toimittajia, mikä olisi upea tilaisuus verkostoitua. Saatat jopa nähdä vanhoja tuttuja. Kolmanneksi, Lo, olet ollut jumissa kotona lasten

kanssa *kuusi helvetin vuotta*. Sinä jos kukaan ansaitset ilmaisen loman. Maailmankaikkeushan tässä suorastaan käskee sinua takaisin sorvin ääreen. Ja hei, eikö ole aika imartelevaa, että he ajattelivat sinua?”

Katsoin pitelemääni kutsukorttia, joka oli nyt hieman tahriintunut paperiviillosta vuotaneeseen vereen. Ajatus vanhojen tuttu-
jen tapaamisesta ei ollut aivan poikkeuksetta houkutteleva ajatus, mutta Judahin muut huomiot olivat hyviä. Minua kyllä houkutti päästä näkemään äitiä – olin lykännyt sitä aivan liian kauan –, ja mitä viimeiseen huomioon tuli... Pakko myöntää, että se osui maaliinsa. Oli aika imartelevaa, että minut oli muistettu. Jonkin aikaa *Synkkien vesien* julkaisun jälkeen olin ollut matkakirjoittajapiireissä melko tunnettu: olin saanut tasaista tahtia kutsuja kaikenlaisiin avajaisiin, uusista lomahotelleista luksusjunareitteihin. Pandemian myötä kutsut olivat ensin vähentyneet huomattavasti ja sitten tyrehtyneet kokonaan, eikä käännöstä parempaan ollut syystä tai toisesta koskaan tullut. Oli mukava ajatella, että nimeni oli silti yhä siellä jossain, muiden ihmisten käyntikorttihakemistoissa – jos nyt joku vielä käytti käyntikorttihakemistoja.

Niin, se että minua oli ajateltu, tuntui kyllä imartevalta. Se oli myös muistutus siitä, että vaikka olisin haastattelun jälkeen ollut kuinka allapäin, en ollut mikään nolla. Ehkä olin ärjyparempi kuin tajusinkaan. Ja ehkä... ehkä Judah oli oikeassa. Ehkä tämä oli käsky maailmankaikkeudelta.

2

”Äiti!” Eli syöksyi ulos lastentarhan ovesta kuin pieni ruskeatukkainen ilotulite, iski päänsä vyötärööni ja halasi minua niin kiihkeästi, että luulisi minun olleen poissa viikon päivät. ”Kaipasin sinua ihan hiiiiiirveästi.”

”Sinähän näit minut viimeksi eilen illalla nukkumaan mennessä!”

”Mutta aamulla olit poissa. Olit lähtenyt ennen kuin heräsin!” Hän kuulosti syyttävältä. Toisessa käsivarressani roikkuva Teddy nyökytteli ponnekkaisesti.

”Sinä jätit meidät!”

”Niin, mutta isähän huolehti teistä.”

”Meidän täytyi pukeutua *ihan itse*.” Elin ilme oli murheen murtama, aivan kuin Judah olisi jättänyt hänet yksin kotiin koko yöksi sen sijaan, että oli pyytänyt häntä valitsemaan itse oman t-paitansa. ”Sanoin hänelle, että sinä aina valitset housut minulle, mutta hän sanoi, että olen jo iso poika ja voin tehdä sen itsekkin.”

Sen sanoessaan Eli käytti sanaa *pants*, millä hän tarkoitti tietenkin pitkiä housuja kuten Yhdysvalloissa, ei alushousuja kuten Englannissa. Ajattelin, etten koskaan tottuisi kuulemaan sellaista

puhetta omien lasteni suusta – mutta olivathan he puoliksi Judahinkin, ja he olivat päivä päivältä amerikkalaisempia. Elin aloittaessa päiväkodissa hänen aksenttinsa oli ollut aika samanlainen kuin minullakin, mikä johtui toisaalta minun kanssani vietetystä ajasta ja toisaalta siitä, että olin syöttänyt hänelle säännöllisesti *Pipsa Possua* ja *Oktonautteja*. Mutta viiden minuutin kuluttua siitä, kun hän asteli sisään lastentarhan ovesta, tai siltä minusta tuntui, hän oli jo omaksunut moitteettoman newyorkilaisen aksentin, joka oli melkein yhtä paksu kuin Judahin brooklyniläinen puheenparsa. Nykyään hän vaihteli puhetapaansa: kaverien kanssa hän puhui amerikanenglantia, kun taas minun kanssani ja Zoom-puheluissa englantilaisten isovanhempiensa kanssa hän oli vähän englantilaisempi. Ainakin olin hänelle edelleen *mummy*. Kaikkien muiden äidit olivat *mom*, mutta en minä.

”Lähdetääääää”, Teddy vaati. Hän hyppeli innoissaan tasajalkaa. ”Haluan mennä leikkipuistoon. Voidaanko mennä leikkipuistoon?”

”No tuota...” Katsoin ensin puhelimen kelloa, sitten sääennustetta – luvassa oli sadetta –, ja ajattelin, että miksipä ei. Hällä väliä. Judah saisi vielä tunnin työnteekoon, ja jos tosiaan sataisi, olihan meillä päällystakit. ”Hyvä on sitten. Mutta vain puoleksi tunniksi.”

Päästyämme pieneen leikkipuistoon pojat roikkuivat kiipeilytelineessä, pomppivat lätköissä ja kaiken kaikkiaan väsyttivät itseään sillä välin, kun minä yritin heitä valvoessani laatia puhelimellani vakuuttavia sähköposteja muutamille matkailualan tutuille, joihin pidin vielä yhteyttä. Tarkoitukseni oli myydä heille juttua Le Grand Hôtel du Lacista, mutta yhtenä ongelmana oli se, että lisätietoa luvannut QR-koodi ei ollut varsinaisesti

paljastanut kummoisiakaan yksityiskohtia. Olisi ollut hyödyllistä löytää jonkinlainen houkutin tai ainutlaatuinen myyntivaltti – ensimmäinen hiilineutraali hotelli Sveitsin Alpeilla tai jotain vastaavaa. Ainoa hotelli Euroopassa, jossa oli puhtaasta kullasta tehty uima-allas. Okei, se oli varmaankin epätodennäköistä, mutta katsellessani verkkosivujen valokuvia ajattelinkin, että se oli ehkä silti hivenen todennäköisempää kuin hiilineutraalius. Hotelli näytti todella kauniilta – ja oli päivänselvää, ettei kustannuksissa ollut säästelyä sen paremmin itse rakennuksessa, joka oli tyrmävä 1700-luvun *château* Genevejärven rannalla, kuin sen peruskorjauksessaan. Koko paikka suorastaan uhkui rahaa, minkä saattoi havaita kaikkialla kylpyhuoneiden käsin maalatuista delft-laatoista valtavaan lasireunaiseen äärettömään uima-altaaseen, josta oli näkymä järvelle. En uskonut, että pulahtaisin uimaan marraskuussa, mutta saatoin hyvinkin kuvitella käpertyväni mukavasti keraamisen antiikkitakan ääreen, jollaisia oli sijoitettu hotellin auloihin ja salonkeihin, tai nauttivani martinia puupaneloidussa 1920-luvun cocktailbaarissa. Verkkosivuilla luvattiin kaikkea talvisista rekiajeluista helihiihtoon läheisellä Morzinen alueella, joten oli selvää, että tästä oli tulossa ympärivuotinen kohde superrikkaille. En vain ollut varma, millainen uutisarvo sillä oli.

Toinen ongelma oli se, että varsin moni painettu aikakauslehti oli mennyt konkurssiin sen jälkeen, kun viimeksi olin vakavissani myynyt juttua, ja jäljelle jääneet olivat lähinnä hyvin brändätyjä blogeja, joiden budjetit olivat juuri niin niukkoja kuin saattoi odottaakin. Kun sain kolmannen vastauksen, joka oli samansuuntainen kuin edellisekin – kyllä, juttu kiinnostaa, mutta ”voimme tarjota lähinnä nimellisen palkkion” –, huokaisin ja suljin sähköpostini. Judahin mielestä maailmankaikkeus yritti saada minut takaisin sorvin ääreen, ja ehkä niin olikin, mutta runsas

palkkasekki olisi kyllä auttanut selventämään sen viiheitä. Tarjotut palkkiot eivät riittäisi kattamaan edes lentoja.

Siitä huolimatta tilaisuus oli houkutteleva, ja se tarjosi myös hyvän syyn käydä katsomassa äitiä, joka oli menettänyt miehensä pari vuotta ennen pandemiaa ja näyttänyt edellisvuotisen lonkka-leikkauksen jälkeen entistäkin hauraammalta. Pitäisikö minun vain ajatella, että no helvetti, yritänpä sitten myydä niin monta mainosjuttua kuin vain voin? Tämä ei ollut ihan sellaista tinkimätöntä tutkivaa journalismia, jota olin joskus unelmoinut tekäväni, mutta se julkaistaisiin minun nimelläni, ja ehkä tässä vaiheessa peliä muulla ei ollut väliä.

Mietteeni keskeytyivät, kun toisella puolella puistoa Teddy putosi keinusta ja alkoi ulvoa. Pojat olivat uuvuksissa ja valmiina lähtemään kotiin juomaan kaakaota, katsomaan *Blueyta* ja syömään päivällistä. Kun nostin nyyhkyttävän Teddyn syliini, pyyhkäisin pois pahimmat lätäkökkurat ja kaivoin olkalaukusta hedelmäpatukan poikaa lohduttamaan, tein päätökseni: oli aika. Aioin vastata myöntävästi.

Olimme päässeet melkein pois puistosta, kun puhelimeni kilahti viestin saapuessa. Otin sen esiin taskustani ajatellen, että Judah halusi ehkä tietää, milloin tulisimme kotiin syömään. Viesti ei kuitenkaan ollut häneltä. Se oli vanhalta tuttavalta, joka LinkedInin mukaan työskenteli nykyään *Financial Timesin* erikoisartikkeliosastolla. Hän oli ollut pomoni *Velocityssä*, matkailulehdessä jossa olin vuosikymmen aikaisemmin näyttänyt kynteni, mutten tiennyt yhtään, tekikö hän edelleen matkailujuttuja. Olin lähettänyt sähköpostin hänellekin lähinnä toivoen parasta – mutten ollut varsinaisesti odottanut vastausta. Napauttaessani viestin auki oletin, että se olisi vain tyypillinen kohtelias kieltäytyminen. Vaan eipä ollutkaan. Ei lähimainkaan.

Hei Lo,

mahtavaa kuulla sinusta, ja hieno homma, että olet taas työn touhussa. Valitettavasti en usko, että juttu tästä hotellista kiinnostaisi meitä. Kuulostaa kivalta, mutta tarvitsisimme siihen jonkin erityisen tulokulman. Mutta jos saisit haastattelun Marcus Leidmannilta, SE olisi helppo painaa lehteen. Nyt puhutaan täyspitkästä henkilökuvasta, vähintään 2 000 sanaa, riippuen siitä, mistä hän haluaa puhua. Hän tunnustusti varjelee yksityisyyttään, joten sellainen ei välttämättä onnistu. Mutta mainitsenpa silti. Yrittänytähän ei laiteta!

Rowan

Oli alkanut taas sataa. Vesipisarat valuivat otsaani pitkin ja pärskähähtelivät puhelimen näytölle, kun minä vain luin Rowanin viestiä kerran toisensa jälkeen paikalleni jähmettyneenä.

”Äitiiiii”, Eli kitisi kärsimättömästi hypellen jalalta toiselle. ”Voidaanko lähteä, minulla on tosi kova pissahätä!”

”Anteeksi, kulta”, sanoin. Sammutin puhelimen ja työnsin sen takaisin taskuuni. ”Työjuttuja vain. Lähdetään vain kotiin.”

Kun me ryhdyimme kävelemään kerrostaloamme kohti sadeveden tippuessa nenänpäästäni ja Teddyn valittaessa märeistä housuista ja kipeästä pyllystä, en kuitenkaan voinut estää hymyä leviämästä kasvoilleni. Olin tehnyt paluun. Olin taas mukana pelissä. Ja se tuntui hyvältä.

3

”Mihin aikaan taksi tulee?” Vaikka Judah istui sängyllä, minusta tuntui matkalaukkua pakatessani, että hän hengitti niskaani kuin hermostunut vanhempi, joka oli lähettämässä esikoistaan kesäleirille.

”Kolmelta. Minun täytyy olla kentältä vasta puoli viideltä, mutta ajattelin, että kun liikenne on mitä on...”

”Joo, hyvä päätös. Pakkasithan kaikki matka-asiakirjat käsi-matkatavaroihin? Matkavakuutuksen? Passit? Lääkkeet?”

”Kyllä, kyllä ja kyllä.” Passini olivat käsilaukussani, josta kaivoin ne nyt esiin – vanhan ja kuluneen Ison-Britannian passini sekä uutuudenjäykän Yhdysvaltain passini. ”On jännittävää päästä käyttämään jenkkipassia ensimmäistä kertaa. En ole koskaan ennen matkustanut Yhdysvaltain kansalaisena!”

”Tiedäthän, että sinun on *pakko* käyttää sitä Yhdysvaltain rajalla? Kaksoiskansalaisen täytyy käyttää Yhdysvaltain passia maahantuloon ja maasta poistumiseen.”

”Niin, tiedän. Osaan minäkin googlata, Judah.”

”Ja onhan sinulla tallessa tiedot hotellista ja siitä, kuka sinua on vastassa kentällä?”

”On, Judah rakas, lopeta jo tuo hössöttäminen! Tiedän, että siitä on aikaa, mutta minähän olen tehnyt tätä työkseni.”

”Niin, tiedän, anteeksi.” Judah tajusi sentään näyttää vähän nolos-tuneelta. Passini eivät totta puhuen olleet se, mikä minua häiritsi.

Olin enemmän huolissani siitä, millainen pukukoodi hotellin avajaisissa olisi ja mahtuisiko yksikään ennen ensimmäistä raskautta hankkimistani mekoista vielä ylleni. En ollut pitkään aikaan matkustanut työn takia, ja siitä kun olin viimeksi ollut jossain hienossa paikassa, oli melkein yhtä pitkä aika. Iltapukuvallikoimani oli äärimmäisen rajallinen, enkä todellakaan ollut varma, löytyisikö joukosta yhtäkään, jonka vetoketjun saisin vedettyä kokonaan kiinni. Verkkosivujen valokuvista päätellen Hôtel du Lacin päivämuotia tähän aikaan vuodesta olivat piukat farkut, turkisivuoriset saappaat ja skandinaaviset neuleet, ja sellaisen kokonaisuuden saisin nipin napin kasaan. No, ainakin neuleet ja farkut. Ei minulla turkisivuorisia saappaita ollut, joten tavalliset saivat luvan kelvata. Mutta iltavalokuvissa näkyi vain hoikkia eurooppalaisia naisia yksivärisissä design-puvuissa, ja... se saattaisi olla ongelma.

Pitelin peilin edessä pikkumustaa, joka oli ennen ollut suosikkini, ja yritin arvioida, oliko se riittävän tyylikäs Michelin-ravintolaan, kun Teddy laahusti lohduttoman näköisenä makuuhuoneen ovesta dinopehmolelu kainalossa.

”Miiiiiksi sinun täytyy lähteä?” hän kysyi kenties kahdennen-kymmenennen kerran.

”Koska minun täytyy tehdä töitä, kulta.” Kiskoin topin päältäni ja vedin mustan mekon ylleni. Oli vain yksi keino selvittää, mahtuisiko se yhä.

”Eihän äitien *täydy* tehdä töitä”, Teddy väitti vastaan. ”Isien täytyy, mutta äidit tekee töitä vain jos haluaa.”

”Mitä?” Tuhahdin, kun sain pääni esiin kaula-aukosta. ”Mistä sinä sellaista kuulit?”

Teddy ei vastannut, mutta kun ajattelin asiaa, kaipa siinä oli taa-peron logiikalla järkeä. Enhän minä ollut juurikaan työskennellyt

sinä aikana, kun Teddy oli ollut maailmassa, ja vaikka hänen kaveriensä vanhempien joukossa oli useita työssä käyviä äitejä, oli myös ainakin puolisen tusinaa sellaista, jotka tekivät töitä vain osaaikaisesti, jos sitäkään. Teddyn näkökulmasta varmaankin näytti siltä, että isät tekivät aina töitä täyspäiväisesti, kun taas äidit tekivät niin vain kun halusivat.

Vedin vetoketjun kiinni – ja panin tyytyväisenä merkille, että kyllä, se meni kiinni kokonaan – ja polvistuin sitten pojan eteen.

”Kuulehan, rakas. Joskus äidit lakkaavat käymästä töissä, kun lapset ovat pieniä, kuten minäkin tein, ja joskus isätkin tekevät niin. Mutta minä kyllä tein töitä ennen sinun syntymääsi, ja nyt kun sinä olet jo iso poika, minun tarvitsee palata töihin.”

Tarvitsee. Tarvita oli oikea verbi. Ei *täytyä*, koska totuus oli, että ei minun todellakaan täytynyt. Me olisimme voineet jatkaa samaan malliin vielä jonkin aikaa Judahin palkan turvin, jos olisimme tinkineet joistain ylellisyyksistä. Mutta tämä minun tarvitsi tehdä itseni tähden – ja ehkä myös Teddyn ja Elin vuoksi.

”Tulen kaipaamaan sinua ja Eliä ihan hirveästi, kun olen poissa, mutta matka kestää vain viikon –”

”*Kokonaisten viikon!*” Teddy keskeytti dramaattisesti aivan kuin tämä olisi ollut hänelle uutta tietoa, vaikka olimme keskustelleet siitä jo useita kertoja.

”Niin, yhden viikon”, sanoin kärsivällisesti. ”Muistatko? Olen kolme päivää Sveitsissä töiden takia, ja sitten menen vielä Englantiin pariksi päiväksi katsomaan Pamela-mummoa. Varmistan, että hänellä on kaikki hyvin. Ja sitten palaan kotiin. Ja minun tulee sinua hirveän ikävä, mutta sinulla ja isillä ja Elillä on varmasti hauskaa, kun pidätte huolta toisistanne. Isi antaa teidän luultavasti tehdä kaikenlaista, mitä minä en” – Judah, joka seisoi taustalla, virnisti ja nyökkäsi painokkaasti – ”ja Gail-mummi tulee auttamaan isiä. Sinähän tykkäät kovasti, kun mummi tulee käymään?”